

Казки про добро і зло

Дівчур

Мав батько одну дочку, але вона заміж не хотіла йти. Але там до неї сватався великий дуже пан. А вона не хотіла йти, бо вона не мала того, що люди мають.

Вона каже до мами:

- Як я піду заміж, коли того не маю, що мають люди?

Мати каже:

- Доненько, то поволі робиться...

От вони поженилися обоє і після забави полягали спати. От він там до неї, а вона того не має таки. Дуже він засмутився: - Чого ти мені не сказала, чом ти мені світ зав'язала? Вона каже: - Мама мені сказали, що то все поволі робиться. - І твоя мама, і ти дурна, що ти мені світ зав'язала. І він взяв з тієї злості її задушив. Пішов до матері, розбірки зробив, що вона ту слабкість дістала з дизентерії якоїсь. Ксьондзи не хочуть ховати, бо вона здорова була. Післали до доктора, чого то вона нагло вмерла. Прийшов доктор і взяв її до трупарні, почали її пороти. Коло горла кров кипіла, - доктор взнав, що він її задушив. Зв'язали его, в кандали заковали. - Що ти зробив своїй жінці? Він признався, що він життя з нею не мав, що він до неї брався, а вона того не має, як жінка. Та й каже: - Я її за те взяв і задушив. - Але як ти оженився, як ти знав, що вона не має. - Я не знав, вона казала мені, що то її мати намовила... Матір закували і питаються в неї: - На що ти дочку давала заміж, коли з нею чоловік життя не мав? " Вона молода була, я думала, що того вона позбудеться... Суд урядив ту матір стратити. Але вона почала руки й ноги цілувати, аби їй таке призначили, щоби вона не виділа ні світа, і було їй як день, так і ніч. Кожного дня їй давали ложку крупи і кавалок булки, а на вечір чистої води з оцтом. Та й вона взяла з того всього того шнурка, і сама повісилася. І кінець їй. А єму нічого не було. Він знову оженився, і з часом став королем великим. Записано Осипом Роздольським у с.Лешнів (сучасної Львівської обл.), від Демчука, в 1895 році. Стиль запису збережено.